

GEDICHTEN.

DOOR

HÉLÈNE LAPIDOTH—SWARTH.

Visioen op een Kerkhof.

oen kalm mijn lichaam lag in matte rust,
Waakte óp mijn ziel, haar zienersmacht bewust.
En 'k zag een herfstlijk kruise- en terpenveld,
Waar lag Gods oogst, door maaier Dood geveld.
De boomen stonden, brons en amethyst,
Met vaalros haar omwaasd van lila mist,
Bij vlagen zaaiend bladen rood en bruin
Op 't slanggroen grafgras van dien doodentuin.
En boven 't kerkhof hing de hemel zwaar
Van leed en leeg van zon, of God niet waar';
Een hemel troostloos droef en lichtloos bleek,

Als 't arm gelaat van haar wier moed bezweek,
Die zacht hier neerlei d' overgrooten last
Van 't lijdensleven, koud en uitgevast.

Bij 't naamloos graf van zulk een vrouw stond ik,
Toen 'k in de stilte hoorde als klokgetik,
Doch 't was geluid van wellend water: 't liep
Uit de enge kluis waarin de doode sliep.
't Kwam stil gesiepled uit een smalle spleet,
Doorweekte de aard, die los lag, greep mijn kleed
En weende... o warm van vrouwentranen was
De zoom van mijn gewaad in 't lauwklaam gras.
Ik stond versteend, mijn bloed werd stil van schrik.
Uit elk graf welde een bron en kermde een snik,
Tot, overstromend d' akker Gods, de wild
Gezwoollen waatren, smakend zeeëzilt,

Zweepten en sleepten op hun zwarten vloed
Kruisen en kransen en, uit de aard gewroet,
De wrakke planken woningen des doods.
En klotsend bonsden donkre golven, grootsch
Van forschen wil, de wanden murw en rot,
Tot ze, uit hun voegen, dreven, elk een vlot
Op 't ziedend toornschuim van dien tranenstroom.

Toen zag ik staan — o! tragisch was mijn droom! —
Langs d'oever, hen die zogen 't levensbloed
Uit de adren van hun offers: Tegemoet
Dreven die bleeke dooden, in een krans
Van haren, vroeg vergrijsd, hun beulen thans:
De starende oogen rood- en blindgeschreid,
De spokige armen hoog in vloekverwijd,
En zwijgend wijzend, zonder wee of ach,
't Barbaarsch lafhartig, fel op geldbejag,
In vrouwentranen zwelgend weeldevolk,
Den nieuwen zondvloed in hún zondenkolck.
